

венъ. Имаше, истина, и отдѣлни гласове, които искаха съмнѣние въ цѣлесъобразността на таквазъ отбрана и расхвърленностъ, като прѣпоръчаха да се отстъпи къмъ Одринъ; но таквизъ се обвиняваха въ отсъствие на патриотизмъ и малодушие, и тѣхнитѣ мнѣния не се ислушваха. Сюлейманъ паша самъ не вѣрваше въ възможността да се удържи съ располагаемитѣ сили дългата Балканска линия, но нему не достигна гражданското мъжество да защитава съ подобающата енергия и открито единъ планъ, който не можеше да се хареса на тълпата. Надъ главата на турския главнокомандующъ висеше Домокновия мечъ, да навлече на себя си гнѣва на Султана и на неразсждающата тълпа, която искаше ефтини побѣди, и той имà малодушието да се подчини на този страхъ. Вмѣсто да погледне на злото право въ очитѣ, и да направи това, което му диктуваше неумолимата обстановка, патриотизма и висшия дългъ като главнокомандующъ; той губяше всичката си енергия за да търси покровители и популярностъ, и да парира интригитѣ на своитѣ противници. Послѣднитѣ, опирайки се на военния министръ Реуфъ паша, дебняха случая да му отмъстятъ, и той се отдаде на течението, безъ да слуша своя здравъ смислъ. Вмѣсто да настои да се остави дългата и неудобна за отбрана Балканска линия, като съсредоточи 80—100 хиляди души въ Одринъ, или пакъ, ако този планъ не сполучи, да сиѣме отъ себя си главното командване; той съхранява номинално това звание, и въ дѣйствителностъ върши това, което му диктува военния съвѣтъ отъ Цариградъ. Между туй, слѣдъ паданието на Плѣвенъ, бѣше ясно, че Турция се намира на края на пропастьта и трѣбваше да се дѣйствува енергично. Ако Сюлейманъ паша насроеше да се съсредоточатъ 80—100 хиляди души на линията Одринъ-Кърккьлисе, той можеше да създаде отъ тия два пункта два грандиозни Плѣвена, които щѣха да спрѣтъ руската армия още поне на